

HÁROM NAP KÜLFÖLDÖN A L'ORÉALÉRT

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 05

Amikor aznap reggel értem jött a házam elé, nagyon korán volt – így dolgozott. Mindig azt mondta: ki korán kel, aranyat lel, és amit akkor teszel, amit akkor létrehozol, azt délután soha nem lehet megismételni. Fél hat volt. Félig tréfásan azt mondta, hozzam az útlevelemet, én pedig visszavágtam, hogy mondja már meg végre, hová a fenébe megyünk valójában.

Szicília Olaszország része – mondtam –, ahhoz nem kell útlevél, de ő nevetett, és azt mondta: egy ilyennek, mint te, aki a vidékhez, a kisvárosokhoz, ehhez a fajta körzethez szokott – ha eltévednél egy olyan városban, mint Catania, egymillió ember között, legalább meg tudnák állapítani, honnan jöttél, és hazaküldenének.

Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha.

Ez volt az ő módja annak, hogy azt mondja: jó reggelt, Nando, itt vagyok, és tudom, hogy nem vagy világutazó.

Odaértünk a komphoz, és tetőtől talpig végigmért. Az alkalomra vettem egy kék öltönyt, egy világoskék inget, egy kék nyakkendőt, új cipőt, amely nyikorgott, és magabiztosnak éreztem magam az egész miatt.

Megborotválkoztam, feltettem az egyik klasszikus Gillette-arcszeszemet, a hajam rendben volt, a lelkem tiszta – tényleg összeszedett voltam. De valami megállított és elgondolkodtatott: tudtam, hogy van valami a fejében, csak azt nem tudtam, mi.

Karon fogott – menjünk a bárba, első emelet –, mondta, hogy kövessem, és amikor odaértünk, egyenesen behúzott a férfimosdóba.

Azt mondta, vegyem le a zakót, a nyakkendőt, az inget, mossam meg rendesen az arcom, és szabaduljak meg attól az átkozott arcszesztől – azt mondta, öregembereknek való, arra emlékeztette, amit a nagyapja használt, olyan erős, hogy egyszerre tartotta távol a szúnyogokat és a nagyanyját.

Adott egy ascot sálat a nyakkendő helyett, és egy díszzsebkendőt a zakómba. Aztán levette rólam a vadonatúj Casiómat, azt a beépített számológépeset, és adott helyette egy órát egyenesen a dobozából – egy Omega Seamastert, acéltokkal –, azt mondta, a jobb csuklómon hordjam, a másikra pedig ráhúzott egy fehérezüst karkötőt.

Azt hittem, ennyi volt, de aztán elővett a zsebéből egy kis üveg francia parfümöt, pour femme, és megkent vele.

Ez női parfüm, Giorgio, mi a fenét csinálsz?

Megállított, és azt mondta: a férfiak és a nők gyakran viselnek a másik nemnek készült illatot, nem az illatuk miatt, hanem azért, amire valók. Ne aggódj, meg fogod érteni – ebben csak bízz bennem.

De már nem tudom, dolgozni megyünk-e, vagy találtál magadnak egy ürügyet, hogy nők után koslass, és nem szólsz nekem – csak mondd meg.

Elmosolyodott, és azt mondta: dolgozni megyünk, nem nők után koslatunk – de van egy bizonyos nő, akinek a nevével tisztelettel tartozunk, és ezt soha ne felejtsd el: a neve L'Oréal néni.

Ideje volt leszállni a kompról, kikötni Szicíliában – bár útlevelet soha senki nem kért tőlünk. Az utcák tiszták voltak, és az emberek az udvarias „Lei” formát használták, míg otthon, Calabriában mindig a régi „Voi”-t. Ez volt az első különbség, az első leckém: tényleg külföldön voltunk.

Ferdinando